

Το έθνος πρέπει να μάθει να θεωρεί εθνικόν ό,τι είναι αληθές.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΟΛΩΜΟΣ

Τον Δεκέμβριο του 2020 κυκλοφόρησε το βιβλίο μου *Η Συμμορία*, στο οποίο κατέγραψα τις εμπειρίες μου από τη θητεία μου στο Προεδρικό ως ειδικός συνεργάτης του νεοεκλεγέντος τότε Προέδρου Νίκου Αναστασιάδη. Σκοπός μου ήταν η διαφώτιση της κοινής γνώμης για το τι συνέβαινε στα παρασκήνια της εξουσίας, όπου το κριτήριο για τις πολιτικές επιλογές δεν ήταν το δημόσιο συμφέρον, αλλά η εκμετάλλευση της εξουσίας για ιδιοτελείς σκοπούς. Η *Συμμορία* επικεντρώθηκε στον τρόπο με τον οποίο το πολιτικό προσωπικό διαχειρίστηκε την κρίση του 2013 και τα όσα επακολούθησαν. Στην εισαγωγή του βιβλίου είχα γράψει ότι θα ακολουθούσε ένα δεύτερο, με άλλες υποθέσεις διαφθοράς, θύμα της οποίας υπήρξε και το εθνικό μας ζήτημα. Σκοπός μου ήταν, στο δεύτερο βιβλίο, να περιλάβω κι ένα κεφάλαιο για το Κυπριακό. Τελικά, το ένα κεφάλαιο έγιναν πέντε, που συνθέτουν την εξιστόρηση των εξελίξεων στο Κυπριακό από την εκλογή του Αναστασιάδη το 2013 — αλλά και πριν από αυτήν — μέχρι το ναυάγιο της διάσκεψης του Κραν Μοντανά, τον Ιούλιο του 2017, και τα όσα ακολούθησαν.

Το τι συνέβη στο Κραν Μοντανά εξακολουθεί να απασχολεί την κοινωνία, η οποία θέλει να μάθει την αλήθεια. Έτσι, έκρινα ότι το θέμα αυτό έπρεπε να αποτελέσει μια αυτοτελή έκδοση. Ταυτόχρονα, ανανεώνω τη δέσμευσή μου για ένα βιβλίο που θα καταγράφει μία ακόμα,

τεράστια υπόθεση διαφθοράς κατά τη διακυβέρνηση Αναστασιάδη, αλλά και θα αποκαλύπτει με ποιο τρόπο έπεσα θύμα παρακολούθησης των τηλεφωνικών και ηλεκτρονικών επικοινωνιών μου.

Το Έγκλημα στο Κραν Μοντανά είναι μία εκ των έσω καταγραφή της διαχείρισης του Κυπριακού από τον Αναστασιάδη. Είναι ταυτόχρονα μια μαρτυρία για τον τρόπο με τον οποίο κυβερνάται η χώρα, για τη διαδικασία με την οποία λαμβάνονται αποφάσεις για σημαντικά ζητήματα και για τις επιρροές των ξένων συμφερόντων στο σύστημα εξουσίας, περιλαμβανομένων και των μέσων ενημέρωσης. Όσοι από τους αναγνώστες έχουν διαβάσει τη Συμμορία θα διαπιστώσουν ότι τα βασικά στοιχεία της διαχείρισης της οικονομικής κρίσης του 2013 επαναλαμβάνονται στον τρόπο διαχείρισης του Κυπριακού. Οι εξαρτήσεις, η διαφθορά, η έλλειψη σοβαρότητας και η πολιτική δειλία έχουν καθορίσει τις εξελίξεις στο μεγάλο εθνικό ζήτημα της χώρας. Στην τελευταία παράγραφο του βιβλίου *Η Συμμορία* αναφέρω ότι «η διαφθορά είναι το κύριο εθνικό πρόβλημα της Κύπρου, όλα τα υπόλοιπα είναι παράγωγά της». Σε αυτό το βιβλίο πιστεύω ότι τεκμηριώσω αυτή τη θέση.

Το περιεχόμενο του βιβλίου είναι ένας συνδυασμός γνώσης που απέκτησα τόσο ως μάρτυρας των γεγονότων όσο και από προσωπική έρευνα. Η εμπλοκή μου στα θέματα που πραγματεύομαι αφορά τρεις διαφορετικές περιόδους:

Η πρώτη περίοδος αρχίζει με την πολιτική συνεργασία μου με τον Νίκο Αναστασιάδη πριν αυτός εκλεγεί Πρόεδρος, συνεχίζεται με την ανάληψη των καθηκόντων μου στο Προεδρικό τον Μάρτιο του 2013 και ολοκληρώνεται με την αποχώρησή μου, τον Οκτώβριο του 2014. Όλη αυτή την περίοδο ήμουν αυτόπτης μάρτυρας των εξελίξεων και είχα πρόσβαση στα έγγραφα και στο περιεχόμενο των συζητήσεων. Ο Αναστασιάδης με αξιοποίησε σε μερικές πολύ ευαίσθητες αποστολές, τις οποίες περιγράφω στο βιβλίο. Για όλες ανεξαιρέτα τις δραστηριότητές μου ο Πρόεδρος τηρείτο ενήμερος με γραπτά σημειώματα, τα οποία, μαζί με το προσωπικό ημερολόγιο που διατηρούσα ανελλιπώς, αποτελούν τη βασική πηγή των γεγονότων που καταγράφω.

Η δεύτερη περίοδος αρχίζει με τη μετάβασή μου στις Βρυξέλλες για να εργαστώ στο γραφείο του επιτρόπου Χρήστου Στυλιανίδη και τελειώνει τον Ιανουάριο του 2017, όταν ο Αναστασιάδης έκανε ολική στροφή στο Κυπριακό. Αν και το Κυπριακό δεν ήταν μέρος του χαρτοφυλακίου του, ο Στυλιανίδης είχε προσωπικό ενδιαφέρον και μου ανέθεσε να παρακολουθώ τις εξελίξεις. Ως επίτροπος αρμόδιος για την Ανθρωπιστική Βοήθεια και τη Διαχείριση Κρίσεων, συμμετείχε στον πυλώνα εξωτερικής πολιτικής και είχε άριστη συνεργασία με την ύπατη εκπρόσωπο Εξωτερικής Πολιτικής και Πολιτικής Ασφάλειας της ΕΕ Φεντερικά Μογκερίνι. Επίσης, είχε άμεση επαφή με την Τουρκία για ζητήματα του χαρτοφυλακίου του. Έτσι, ο Στυλιανίδης έγινε μέρος των διαδικασιών για το Κυπριακό, και αυτό σε πλήρη συνεννόηση με τον Αναστασιάδη, ο οποίος συχνά αξιοποιούσε τις υπηρεσίες του. Λόγω της θέσης μου αυτής είχα προνομιακή ενημέρωση για τις εξελίξεις στο εθνικό μας θέμα.

Την περίοδο αυτή συναντούσα συχνά τον Πρόεδρο στις Βρυξέλλες, αλλά και όταν επισκεπτόμουν την Κύπρο, και συζητούσαμε πρώτιστα το Κυπριακό. Αποκορύφωμα αυτής της σχέσης ήταν να μου αναθέσει, το καλοκαίρι του 2016, να ετοιμάσω συγκριτική μελέτη αυτών που συμφώνησε ο ίδιος στις συνομιλίες με τον ηγέτη των Τουρκοκυπρίων Μουσταφά Ακιντζί, με το Σχέδιο Ανάν και τις Συμφωνίες της Ζυρίχης. Με οδηγίες του Αναστασιάδη απέκτησα πρόσβαση στα έγγραφα των συνομιλιών με τον Ακιντζί. Όλη αυτή την περίοδο είχα τακτική επαφή και επικοινωνία με τους συνεργάτες του Προέδρου ως μέλος της ομάδας που τον υποστήριζε στις συνομιλίες, είχα πρωτογενή ενημέρωση και τηρούσα ημερολόγιο.

Η τρίτη περίοδος αρχίζει από τον Φεβρουάριο του 2017 και τελειώνει με το ναυάγιο του Κραν Μοντανά. Κατά την περίοδο εκείνη δεν είχα απολύτως καμιά επαφή ή επικοινωνία με τον Αναστασιάδη, διότι ο ίδιος είχε αλλάξει πολιτική και δεν του ήμουν χρήσιμος, ούτε και ήμουν πρόθυμος να υπηρετήσω μια πολιτική στην οποία δεν πίστευα. Σε αυτή την τελική φάση ήμουν ήδη βαθιά μέσα στα γεγονότα. Τα ενδιαφερόμενα μέρη θεωρούσαν σημαντικό να τηρούν ενήμερο τον Στυλιανίδη, έτσι συνέχισα να παρακολουθώ τις εξελίξεις. Μέσα από

αυτή τη σχέση είχα προνομιακή πληροφόρηση, είδα και διάβασα έγγραφα, και απέκτησα σφαιρική εικόνα του παρασκηνίου, την οποία συνέχισα να καταγράφω στο ημερολόγιό μου.

Ίσως είναι χρήσιμο να διευκρινίσω ότι η έκδοση αυτή, όπως και η *Συμμορία*, που προηγήθηκε, είναι δική μου προσωπική επιλογή και δεν αφορά κανέναν από όσους αναφέρονται. Δεν εξασφάλισα τη συγκατάθεση κανενός για να αξιοποιήσω τις πληροφορίες που απέκτησα είτε ως ειδικός συνεργάτης του Προέδρου Αναστασιάδη είτε ως προσωπικός βοηθός του επιτρόπου Στυλιανίδη. Έλαχε και διασταύρωσα τα βήματά μου με ιστορικά γεγονότα, έζησα εμπειρίες που κανένας άλλος δεν είχε την ευκαιρία να βιώσει και να έχει ταυτόχρονα τη διάθεση ή τη δυνατότητα να τις γράψει. Θεωρώ ότι είναι υποχρέωση και ευθύνη μου να τις μοιραστώ με την κοινωνία. Το όφελος από αυτό υπερέρχει συντριπτικά των όποιων ηθικών ενστάσεων για τη δημοσιοποίηση εμπιστευτικών πληροφοριών και ιδιωτικών συζητήσεων.

Στην αφήγηση των γεγονότων παραθέτω συχνά και την άποψή μου. Στο κείμενο είναι διακριτή η διαφορά μεταξύ γεγονότων και απόψεων. Δεν επιμένω ότι η άποψή μου εκπροσωπεί την απόλυτη αλήθεια. Όμως η ακρίβεια των πληροφοριών δεν επιδέχεται αμφισβήτησης, εκτός εάν πρόκειται για κάποια παρανόηση. Δεν χρειάζεται να επαναλάβω τις επεξηγήσεις που έδωσα στο βιβλίο *Η Συμμορία* για την ορθότητα των πληροφοριών. Το γεγονός ότι το βιβλίο εκείνο διαβάστηκε από δεκάδες χιλιάδες αναγνώστες και δεν υπήρξε καμιά ουσιώδης διάψευση επί των γεγονότων, μου επιτρέπει να υποστηρίξω ότι η ακρίβεια των πληροφοριών πρέπει να θεωρείται δεδομένη.

Λόγω των καταστάσεων που ως κοινωνία έχουμε βιώσει, εμπεδώθηκε η αντίληψη πως οτιδήποτε προέρχεται από την τουρκοκυπριακή πλευρά ή την Τουρκία είναι κακόβουλο, υστερόβουλο, ψευδές και προπαγανδιστικό. Αντιθέτως, ό,τι υποστηρίζει η δική μας πλευρά είναι αληθές, ειλικρινές και καλοπροαίρετο. Ορισμένοι από αυτούς που ασχολούνται επαγγελματικά με την ενημέρωση το θεωρούν καθήκον τους να υποστηρίζουν τις θέσεις της δικής μας πλευράς, διότι πιστεύουν ότι έτσι υπηρετούν το εθνικό συμφέρον. Ασφαλώς αυτή η

προσέγγιση δεν με βρίσκει σύμφωνο. Καμιά κοινωνία δεν μπορεί να αντιμετωπίσει τα προβλήματά της εάν αρνείται την αλήθεια. Έτσι, στην αξιολόγηση των πληροφοριών το κριτήριό μου δεν είναι από ποια πλευρά προέρχονται, αλλά η ορθότητά τους, διότι σκοπός αυτής της συγγραφής είναι να πει στον κόσμο την αλήθεια.

Μακάριος Δρουσιώτης
Λευκωσία, Δεκέμβριος 2021